

hák átalakításának kérdéséhez tudjon szólni. Minden fényezés mellőzésével kell ezen tanfolyamot vezetni, mert csak rontanók a növendéket, ha olyanhoz szoktatnák, amit az életben nem fog megtalálni. Takarékoságot, egyszerűséget és egy polgári háztartás szükségletét óhajtjuk szemünk előtt tartani, mert semmikép sem érnők el célunkat, ha pl. növendékeink mindig csak oly ebédeket főznének, melyeket a család csak ünnepi alkalmakkal rendez, vagy csupán oly ruhákat varrnának, minőkre csakis a tehetősebb embernek telik.

A beiratkozott növendékek a legszigorubb felügyelet alatt állanak és igen helyeseljük, hogy az intézet Fegyelmi Rendtartása rájuk is vonatkozik. A tanfolyam tananyagát úgy osztják be, hogy hétfőn, szerdán és pénteken varrnak, kedden, csütörtökön és szombaton pedig főznek.

Bizonyára sok keserüségtől menekülne meg a nő az életben, ha az észszerű gazdálkodás és beosztás alapelveit ismerné, a háztartási munkák értékét megbecsülné s örömet találna a háziasszonyi teendők elvégzésében.

A tanfolyam díjai: beírási díj az egész évre: 6 korona; főzés s varrás havonként: 18 korona, csupán főzés 12 korona, csupán varrás: 6 korona. A jelentkezőknek készségesen szolgál felvilágosítással a szegedi áll. felsőbb leányiskola igazgatósága.

A franciák és a Vatikán. Párisból jelentik: Politikai körökben nagy feltűnést kelt Berry képviselőnek Franciaország és a Vatikán viszonyának helyreállításáról szóló cikkei. Barthou miniszterelnöknek ama határozott kijelentésével szemben, hogy a kormány nem gondol arra, hogy a jelenlegi állapotot is bármiképpen is megváltoztassa, Berry kijelenti, hogy *hat hónapon belül vissza fogja állítani a Vatikánnal való viszonyt.* A kamara többségét, hir szerint, már megnyerték. Németországnak a második nunciatúrára való törekvését hangulatcsinálásra akarják kihasználni.

Hogyan gyógyítják a munkáspénztári tagokat.

— Szegedi történet. —

(Saját tudósítónktól.) Egy szegedi kereskedősegéd, akit a törvény arra kötelezett, hogy tagja legyen a szegedi munkásbiztosító pénztárnak, a múlt hét végén hirtelen megbetegedett. Erős láz gyötörte, ágybafeküdt és mert a Valéria-téren lakik, átküldött valakit az ebbe a kerületbe tartozó munkáspénztári orvosért. Orvos helyett azonban üzenet jött, amely rövid volt, de hihető:

— Az orvos ur beteg, nem jöhet!

Rendben volt, ha beteg, csakugyan nem mehet beteghez. A kereskedősegéd azonban logikával élt és azzal a gondolattal áltatta magát, ha az az orvos beteg, akinek jönni kellene, majd jön helyette más, aki a kerülethez legközelebb lakik. A kereskedősegéd azonban azt is tudta, hogy ez a legközelebb lakó munkáspénztári orvos az ilyen esetekben helyettesíteni szokta a kollégáját, vagy legalább is helyettesítenie kell, hiszen ez természetes és nemcsak a kollégialitás parancsolja, hanem az ugynevezett humanitás is, amelynek a jegyében az orvosi diploma születik. Átküldte tehát a fiut a beteg munkáspénztári orvos legközelebb lakó kollégájához, aki ugy-e bár, azért munkáspénztári orvos s azért veszi fel a fizetését, hogy a pénztár beteg tagjait kezelje, vagy legalább is megvizsgálja. Hiszen a kereskedősegéd sem akart mást, csak azt, konstatálja az orvos, mi a baja. Elvégre sohasem lehet tudni, mi fejlődhetik a lázas betegségből. A fiu átment a doktor urhoz, előadta, hogy a kereskedősegéd beteg, mire a doktor urnak első kérdése ez volt:

— Melyik kerületben lakik?

— A Valéria-téren.
— Mit akar akkor? Az nem az én kerületem.

— Tudom, kérem szépen, de az az orvos ur, akinek a kerülete, most beteg.

— Sajnálom, tessék más orvoshoz menni, mert mondom, a Valéria-tér nem az én kerületem.

A doktor ezzel visszavonult, a fiu elment, közölte a választ a kereskedősegéddel, akinek a láza egyre mőtt. Mivel a logikájával is kudarcot vallott, kénytelen volt magán orvoshoz fordulni, aki azon nyomban a lakásán termett, négy korona ellenében megvizsgálta és konstatálta, hogy veszedelmes máj- és lépdeganata van s emiatt lázas. Medcinát is rendelt neki, utasításokat is adott, a beteg megköszönte a látogatást, majd tudtára adta a magánorvosnak, hogy ő munkáspénztári tag és munkáspénztári orvos fogja tovább kezelni. Elpanaszolta még, hogy most is azért vette igénybe a magánorvos ur szivességét, mert a kerületi munkáspénztári orvos beteg, a helyettese pedig nem akart eljönni hozzá.

Másnap még beteg volt a kereskedősegéd, alig valamit csökkent a láza, de felkelt, hogy most már ő megy a munkáspénztári orvoshoz. El is ment, de egy *harmadik* hoz, aki a belvárosban lakik, nyolc perenyire a Valéria-tértől. Kezeltetni akarta magát, felmutatván a tagsági könyvecskéjét.

— De ez nem elég ám, barátom. Önnek tudnia kell, hogy minden munkáspénztári orvos csak a kerületébe tartozó beteget lajstromolhatja be a betegállományi kimutatásba, ön pedig nem ebbe a kerületbe tartozik.

— Bocsánat, én nem tudtam, hogy ennek ilyen formái vannak.

hatott, s gyömbér, sáfrány, bors, faggyu, só, s egyéb ilyen, külön-külön borzasztó ízűk, együttvéve s az ő kiszámított keverésükben, hihetetlenül, szinte légiesen finom egységes zamattá alakultak ez ételben. A nekem idegennek adott nehéz késsel-villával szinte vandálság volt feldolgozni e remek halmat; a szomszéd asztalnál egy japán fiatalember két fapálcikával ette, s tanitgatta e művészetre mellette ülő amerikai barátnőjét. Hiába tanitgatta — ehhez a művészethez tizezer esztendősnél kell lenni! Megtanulhatjuk, hogy e két pálcikát szögben kell egymáshoz illeszteni, s az így alakult csúcsra rája, rajta pedig szájukhoz lehet kapni akár a vizet is, de ahogy a japán azokat a pálcikákat fogta, forgatta, szögbe dőtte s szájához kapta: azt, mondom, a nyugati parasztkéz csak nyolcezer év múlva fogja megtanulni...

Csak angol tud oly mozdulatlanul megmozdulni, ahogy mylady az ő félkeztyűs kezét mylordéra nyugtatta. Én meg így végeztem:

— Mert, viszont, nemcsak a tartózkodásban van finomság; néha a merészségben is. A mi asszonyaink sohasem tudnák eljárni a keleti nők vakmerő táncait — de ne is tegyék, nem illeik nekik; nem részegítőek volnának, hanem nevetségesek. Mikor ebéd után való ivásra egyszer mylordnak egy pár kiváló honfitársával együtt maradtam, ezek

az urak — a hölgyek természetesen visszavonultak — széles jókedvükben táncra kerekedtek. Micsoda tánc volt ez! Mint mikor az ember leszáll a lóról, s rug egypárat, hogy a zsibbadtságot kiűzze a térdéből. A páncélos ösök ereszkedhettek így térdre, vasvértetükben, mozdulatlan felső testtel, a szívboltokban, mint ahogy e gentlemanek mulattak. Pedig mégis groteszkek voltak; nem férfiasak, hanem nevetségesek. Látnak csak a mi magyar urainkat táncolni! Táncolni, kurjogatni, öklüket rázni, kabátjukat elhajítani, s mégsem lenni nevetségesnek! De ez mind semmi a messzebb kelethez képest. Mylady bizonyára volt már Konstantinápolyban, áthajózott Skutariba, s megnézte a táncoló derviseket. Én is láttam őket. Nem csodálkoztam azon, hogy nem nevetségesek, s nem is tartanak attól, hogy nevetségesek lehetnek? Pedig tarthatnának tőle, mert ezek a dervisek nem holmi aljanépség; vannak köztük előkelő kalmárok, sőt katonák is; azt a hórihorgas szerezsen-örnagyt bizonyára mylady is ott látta már köztük, kire minden konstantinápolyi utas emlékszik. Teremtő isten: hogy járt ennek az óriásnak a feje; hogy csavarodott a nyaka, a dereka; hogy topogott a lába, hogy hímbláldozott a karja, hogy egybeszaladt homloka meg szemöldöke, miközben szemhéja lecsukódott s orralyika tágult és melle zilhált, mint a beteg lóé! És mégsem volt

nevetséges, hanem rettenetes volt és szép volt, igen: szép és férfias; a velünk volt nyugati menyecske kipirult rámeredésén, málázó hazasétálásán láttam, hogy szép és férfias volt. S vették észre a perzsa formájú egyházfit, ki a dervisek körül szorgoskodik? Mikor a táncba belemelegszenek, egymást után oldják le s nyújtják a szolgának, kábultan, behunyt szemmel, bizonytalan mozdulattal, turbánbéllel süvegjüket, zekéjüket, minden fölösleges ruhadarabjukat; ő meg lábujjhegyen megy oda, fejedelmi fejbiccen-téssel áll meg előttük; megértő, rajongó, hódoló, de magára is tartó szemöldökkel, szemmel s ajakkal néz föl rájuk; szelíd biztossággal veszi el a süveget vagy a zekét, behunyt szemmel ajakához érinti, s lábujjhegyen viszi egy sarokba. Hol az a marquise és hol az az abbé, hol az a nyugati előkelőség vagy akár kényeskedés, mely külön vagy együtt csak távolról is meg tudná közelíteni azt a bájos méltóságot, azt a férfias lágyaságot, amivel ez az utolsó ember ezeket a szennyes rongyokat ezekről az átizzadt állatokról leszedte!...

Mylady és mylord málázva biccentett a fejével, én pedig elhallgattam. A zsarátnok összeomlott, a hall kiüresedett, a pincérek ásitottak. Mylady és mylord felállott; reggel utazni készültek és bucsuzóra kezüket nyújtották. Csak angol tud oly jólesően kezét rázni, mint ők shakehandeztek velünk.

Értesítés.

Telefon 1203. sz.

Kárpitos árú bármelyik részletfizetésre is

Dús választék kész diván, ottomán, matracok, garnitúrák stb. — Javítások jótállással szakaszrúen és olcsón eszközöltnék.

BALOG,

:: kárpitos-üzlet ::

Kossut Lajos-sugárut 6. szám.